

3. Czy znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze mają skutki prawne Brexitu w zakresie, w jakim jedna z matek wskazanych w akcie urodzenia wydanym w innym państwie członkowskim jest obywatelką Zjednoczonego Królestwa a druga jest obywatelką państwa członkowskiego Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że odmowa wydania bułgarskiego aktu urodzenia dziecka uniemożliwia wydanie dokumentu tożsamości dziecka przez państwo członkowskie Unii Europejskiej – i stąd, ewentualnie, utrudnia pełnowartościowe wykonywanie praw przysługujących obywatelowi Unii?
4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności, nakłada na właściwe organy krajowe obowiązek odstąpienia od stosowania formularza aktu urodzenia, który stanowi część obowiązującego prawa krajowego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 30 września 2020 r. – Randstad Italia SpA / Umana SpA i in.**

(Sprawa C-497/20)

(2020/C 433/45)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Randstad Italia SpA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 2 ust. 1 i 2 i art. 267 TFUE, interpretowane również w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoją na przeszkodzie takiej praktyce interpretacyjnej, dotyczącej art. 111 akapit ósmy Costituzione (konstytucji Włoch), art. 360 akapit pierwszy pkt 1 i art. 362 akapit pierwszy codice di procedura civile (włoskiego kodeksu postępowania cywilnego) oraz art. 110 codice del processo amministrativo (włoskiego kodeksu postępowania administracyjnego) – w zakresie, w jakim przepisy te dopuszczają wniesienie skargi kasacyjnej od wyroków Consiglio di Stato „ze względów związanych z właściwością sądu” – która wynika z wyroku Corte costituzionale (trybunału konstytucyjnego, Włochy) nr 6 z 2018 r. i z późniejszego orzecznictwa krajowego, w którym – zmieniając wcześniejsze wytyczne – uznano, że skarga kasacyjna, z punktu widzenia tzw. „braku uprawnień do orzekania”, nie może być stosowana do zaskarżania wyroków Consiglio di Stato, w których stosuje się praktykę interpretacyjną wypracowaną w orzecznictwie krajowym sprzeczną z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości w kwestiach podlegających prawu Unii Europejskiej (w tym przypadku w zakresie udzielania zamówień publicznych), w których to kwestiach państwa członkowskie zrzekły się wykonywania swoich suwerennych uprawnień w sposób, który byłby niezgodny z tym prawem, powodując utrwalanie się naruszeń prawa wspólnotowego, które mogłyby zostać skorygowane za pomocą wyżej wymienionego środka, i wpływając na brak jednolitego stosowania prawa unijnego i skuteczność sądowej ochrony podmiotowych sytuacji prawnych mających znaczenie na szczeblu wspólnotowym, w sprzeczności z koniecznością pełnego i sprawnego stosowania tego prawa przez każdy sąd, w sposób wiążący i zgodny z prawidłową wykładnią tego prawa dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem ograniczeń „autonomii proceduralnej” państw członkowskich w ustalaniu kwestii proceduralnych?

- 2) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 267 TFUE, interpretowane również w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoją na przeszkodzie wykładni i zastosowaniu art. 111 akapit ósmy Costituzione (konstytucji Włoch), art. 360 akapit pierwszy pkt 1 oraz art. 362 akapit pierwszy codice di procedura civile (włoskiego kodeksu postępowania cywilnego) i art. 110 codice processo amministrativo (włoskiego kodeksu postępowania administracyjnego), jakie wynikają z krajowej praktyki orzeczniczej, zgodnie z którą skarga kasacyjna do Sezioni Unite [(izb połączonych) sądu kasacyjnego] „ze względów związanych z właściwością sądu”, z punktu widzenia tzw. „braku uprawnień do orzekania”, nie jest dopuszczalna jako środek odwoławczy od wyroków Consiglio di Stato, w których, rozstrzygając spory w kwestiach dotyczących stosowania prawa Unii, bezpodstawnie pomija się skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości, w przypadku braku zaistnienia przesłanek, w ścisłej wykładni, określonych przez Trybunał w sposób wyczerpujący (począwszy od wyroku z dnia 6 października 1982 r. w sprawie C 238/81 Cilfit), które zwalniają sąd krajowy z powyższego obowiązku, wbrew zasadzie, zgodnie z którą za niezgodne z prawem Unii uznaje się krajowe przepisy prawa lub praktyki orzecznicze, nawet jeśli wynikają z przepisów prawa lub konstytucji, które przewidują pozbawienie – nawet czasowe – sądu krajowego (ostatniej lub innej instancji) swobody wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, powodując tym samym wkroczenie w obszar wyłącznej właściwości Trybunału Sprawiedliwości w zakresie prawidłowej i wiążącej interpretacji prawa wspólnotowego, nieodwracalność (i przyczynianie się do utrwalaania) ewentualnej sprzeczności wykładni między prawem stosowanym przez sąd krajowy a prawem Unii oraz zakłócenie jednolitego stosowania prawa unijnego i skuteczności sądowej ochrony podmiotowych sytuacji prawnych wynikających z prawa Unii?
- 3) Czy zasady ustalone przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach z dnia 5 września 2019 r. w sprawie C-333/18 Lombardi; z dnia 5 kwietnia 2016 r. C- 689/13 PFE; z dnia 4 lipca 2013 r. C-100/12 Fastweb, w związku z art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy 89/665/EWG⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE⁽²⁾, mają zastosowanie w przypadku będącym przedmiotem postępowania głównego, w którym po zakwestionowaniu przez konkurencyjną spółkę wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia i udzieleniu zamówienia innej spółce Consiglio di Stato rozpatruje co do istoty wyłącznie ten zarzut odwołania, w którym wykluczona spółka kwestionuje przyznanie jej ofercie technicznej punktacji niższej niż „próg dopuszczający”, i w pierwszej kolejności rozpatruje odwołania wzajemne instytucji zamawiającej i przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia, uwzględniając je i odrzucając jako niedopuszczalne (bez rozpatrzenia co do istoty) inne zarzuty odwołania głównego, kwestionujące wynik przetargu z innych powodów (ze względu na niejednoznaczność kryteriów oceny ofert w dokumentacji przetargowej, brak uzasadnienia przyznanych ocen, bezprawne powołanie i skład komisji przetargowej), przy zastosowaniu krajowej praktyki orzeczniczej, zgodnie z którą spółka wykluczona z przetargu nie ma prawa do podnoszenia zarzutów w celu zakwestionowania udzielenia zamówienia przedsiębiorstwu konkurencyjnemu, nawet poprzez unieważnienie procedury przetargowej, w sytuacji gdy należy ocenić, czy pozbawienie przedsiębiorstwa prawa skierowania do rozpatrzenia przez sąd każdej podstawy zakwestionowania wyniku przetargu jest zgodne z prawem Unii w sytuacji, w której wykluczenie go nie zostało ostatecznie potwierdzone i w której każdy uczestnik przetargu może powołać się na ten sam uzasadniony interes w wykluczeniu ofert pozostałych uczestników, co może doprowadzić instytucję zamawiającą do stwierdzenia niemożności dokonania wyboru prawidłowej oferty i wszczęcia nowej procedury udzielania zamówienia, w której mógłby uczestniczyć każdy z oferentów?

(¹) Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

(²) Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. 2007, L 335, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 1 października 2020 r. – DIMCO Dimovasili M.I.K.E. / Ypourgos Perivallontos kai Energieias

(Sprawa C-499/20)

(2020/C 433/46)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DIMCO Dimovasili M.I.K.E.